

Κάνω μια ύστατη προσπάθεια να κατανοήσω τα του οίκου μας μας. Αν λοιπόν έχω καταλάβει σωστά, είναι μια ευχάριστη εξέλιξη που, κατά πως δείχνουν τα θέματα, πάμε σε μια συμφωνία με τους δανειστές μας. Ή έστω, η λιγότερο δυσάρεστη.

Διότι, κατά πως μας τα λένε, φωτιά και ατσάλι αν δεν υπογράψουμε. Πανικός, βία, αναρχία, σφαγές στους δρόμους για ένα κομμάτι ψωμί. Δελτίο στα τρόφιμα, καύσιμα, ποια καύσιμα; ο μεσαίωνας θα γυρνούσε στην Ελλάδα, και το νοτιότερο τμήμα της χερσονήσου του Αίμου, θα κολυμπούσε στο αίμα. Μύκονος, Σαντορίνη, Ρόδος θα κηρύσσονταν ανεξάρτητες και θα παρέμεναν στο ευρώ. Από κοντά και ο αδίστακτος Οθωμανός θα έπαιρνε τα υπόλοιπα νησιά μας, μπορεί να έφτανε και μέχρις τας εξοχάς της Λαμίας, εκεί, στις πηγές του Αχιλλέως.

Το τέλος του Γένους. Χειρότερα από την πτώση της Πόλης και δεν έχουμε και εξαδάκτυλο τώρα, μήτε μαρμαρωμένους και κόκκινες μηλιές. Ο Πελοποννησιακός πόλεμος θα ήταν μια καρικατούρα της Ιστορίας, η Μικρασιατική καταστροφή θα φάνταζε σαν εκδρομή, και ο Εμφύλιος σαν μια ανώδυνη δοκιμασία.

Όλεθρος, Κόλαση, Αφανισμός.

Ενώ τώρα, από ότι φαίνεται, γλυτώσαμε τα χειρότερα. Θα έχουμε ησυχία, θα παραμείνουμε στους κόλπους της Ευρωπαϊκής Ενώσεως προς ανακούφισιν των πιονέρων Μιλτιάδου, Αδώνιδος και άλλων επιφανών μεν, ταπεινών δε, θεματοφυλάκων του πεπρωμένου της πατρίδος, οι οποίοι ενθέρμως συμμετείχαν εις τας διαδηλώσεις περίξ της πλατείας Συντάγματος υπέρ της παραμονής εις τους κόλπους της Ε.Ε.

Επί της ουσίας τώρα, κανείς δεν μπορεί να διαφωνήσει, πως ότι θα συμβεί, θα είναι λιγότερο μια συμφωνία και περισσότερο μια αποδοχή τελεσιγράφων. Υπάρχει όμως ακόμα ένα εμπόδιο που πρέπει να ξεπεραστεί.

Το πέραςμα του νέου Μνημονίου από το Ελληνικό Κοινοβούλιο. Οι βουλευτές της συμπολίτευσης θα πρέπει να διαλέξουν. Ανάμεσα σε μια αξιοπρεπή παραίτηση, αν δεν θέλουν, σε περίπτωση άρνησης, να κουβαλούν το στίγμα του «προδότη», ή την εξομείωσή τους με τους βουλευτές των πρώην κομμάτων εξουσίας που ψήφισαν με χέρια και πόδια ότι Μνημόνιο παρήλασε. Εξίσου ιδιότυπος θα είναι και ο ρόλος των βουλευτών της αντιπολίτευσης, καθώς θα υπερψηφίζουν τις προτάσεις των παραδοσιακών αντιπάλων τους.

Το αυτό και για τους υπουργούς, που από την μια κινδυνεύουν να χαρακτηρισθούν απάτριδες και απ' την άλλη να θέσουν την υπογραφή τους σε ότι χαρτί προσγειώνεται στα γραφεία τους χωρίς καν να διαβάσουν το περιεχόμενο, όπως ο καπετάν Μιχάλης, όχι του Ν.Κ. αλλά του Υπουργείου προστασίας του πολίτη, καθότι είχε πολλές δουλειές και δεν προλάβαινε.

Με αυτά και ότι προκύψει στο μέλλον, συμβαίνουν δυο κυρίως πράγματα.

Διακόσια, παρά έξι, χρόνια μετά το '21 η Ελλάδα απομακρύνεται ακόμα πιο πολύ από την εικόνα ενός ανεξάρτητου κράτους, ενώ ακόμα πιο απόμακρη και αποτυχημένη θα χαρακτηριστεί αυτή η περίφημη «Αριστερά». Τα όποια σύνδρομα ενοχής κουβαλούσε η Ελληνική κοινωνία για τα μαρτύρια των αριστερών από το '36 ως το '74, θα ξεπλυθούν με άνεση και ευκολία, στην κολυμπήθρα της, πέρα από αποτυχημένης, και απογοητευτικά προσκυνημένης πια, ιδεολογίας της. Αν βεβαίως, το κυβερνών κόμμα ανήκει στην αριστερά, κάτι περισσότερο, απ' ότι το κίνημα της 3ης Σεπτέμβρη (του '74) ανήκε στο Σοσιαλισμό...

Ναί, τελικά που είχε δίκαιο ο Αντουάν. Μόνο που τον είχε προλάβει ο Σταμάτης από το '71 άδοντας:

*«Μια παρένθεση και μόνο, μέσα στο δικό σου δρόμο
πως θα ήμουνα για σένα, δεν φαντάστηκα»*

Καλή μας τύχη.